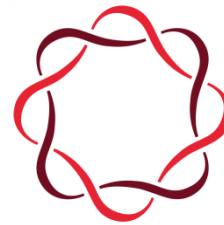

Finanstilsynet
Strandgade 29
1401 København K
Att.: Christina Thorup Sand
Sendt til hoeringer@ftnet.dk

**FINANS
DANMARK**

Finans Danmarks høringssvar til samlelovsforslag om en basal erhvervskonto m.v.

Høringssvar

Resumé

22. august 2024
Dok: FIDA-300870041-311-v1
Kontakt Anne Aarup Fenger

Resuméoverskrift

Finans Danmark støtter op om gode rammevilkår for erhvervslivet og anerkender, at pengeinstitutterne har en væsentlig rolle ved bl.a. at stille erhvervskonti til rådighed. Vi anerkender også et politisk ønske om at fremme adgangen til en erhvervskonto. Vi mener imidlertid, at den valgte model kan defineres bredere.

Det er vores opfattelse, at sektoren grundlæggende bærer et fælles ansvar for at løfte opgaven med at stille konti til rådighed for erhvervsdrivende, herunder foreninger. Vi mener, dog at det vil være tilstrækkeligt at den foreslåede forpligtelse udvides til også at omfatte de store pengeinstitutter, der ikke er kategoriseret som SIFI-institutter. Herved skal forstås de pengeinstitutter, der er kategoriseret som henholdsvis gruppe 1, 2 og 5 i henhold til Finanstilsynets årlige størrelsesgruppering af pengeinstitutter i Danmark, dog således at de omfattede pengeinstitutter kun er forpligtet i det omfang det er foreneligt med instituttets geografiske og forretningsmæssige område.

Finans Danmarks hørings svar forslag til lov om ændring af lov om betalingskonti m.fl.

Finans Danmark takker indledningsvist for muligheden for at kommentere på ovennævnte høring. Nedenfor følger vores bemærkninger til en række af bestemmelserne i lovforslaget.

Lovforslagets § 1 – lov om betalingskonti

Generelt om forpligtelsen til at udbyde erhvervskonti (lovforslagets § 1, nr. 2)

Lovforslaget har til formål at fremme erhvervsdrivendes og foreningers adgang til en erhvervskonto. De foreslåede regler er i det væsentlige baseret på de gældende regler i lov om betalingskonti om en basal betalingskonto til forbrugere, som har ophæng i betalingskontodirektivet.

Der har gennem en årrække været en debat om den uregulerede adgang til en erhvervskonto. Finans Danmark har af flere omgange henstillet til sine medlemmer at stille erhvervskonti til rådighed for erhvervsvirksomheder i Danmark.

Finans Danmark har siden 2021 haft en dialog med Erhvervsministeriet og Finanstilsynet om de påtænkte politiske planer om at introducere en lovfæstet adgang til en basal erhvervskonto. Finans Danmark har i den forbindelse bl.a. understreget den væsentlige forskel, der er på privat- og erhvervs kunder særligt i relation til de hvidvaskforpligtelser, institutterne er underlagt. Dialogen har kredset om den generelle forpligtelse for institutterne og har således ikke gået på at lægge ansvaret på de største institutter (SIFI).

Det følger imidlertid af den foreslåede § 1 a i lov om betalingskonti og basale erhvervskonti, at *"kapitel 4 a, kapitel 5, bortset fra §§ 15 og 16, samt kapitel 6 og 7 finder endvidere anvendelse på pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) i medfør af § 308 i lov om finansiel virksomhed, og som tilbyder betalingskonti, hvorpå en erhvervsdrivende eller forening kan indsætte midler, hæve kontanter samt udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand."*

Det er Finans Danmarks opfattelse, at den samfundsmæssige forpligtelse til at tilbyde erhvervskonti til erhvervsdrivende og foreninger grundlæggende bør bæres af hele sektoren. Således udbyder størstedelen af danske pengeinstitutter

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

konti til erhvervsdrivende og foreninger. Som reglerne er foreslået, omfatter forpligtelsen dog alene SIFI-institutterne. Denne afgrænsning tager imidlertid ikke højde for, at nogle af SIFI-institutterne er realkreditinstitutter, samt enkelte opererer gennem filialetablering, hvilket bevirker, at det alene vil være 6 institutter, der vil blive omfattet af forpligtelsen, herunder til at finansiere det uafhængige klagenævn.

I relation til filialbetragtningen bemærker vi, at § 308 i lov om finansiel virksomhed ikke finder anvendelse på filialer af udenlandske kreditinstitutter med hjemsted inden for EU/EEA, jf. § 1, stk. 4, hvorfor det vel reelt set kun indebærer filialer af udenlandske kreditinstitutter med hjemsted uden for EU, jf. § 1, stk. 3 i lov om finansiel virksomhed modsætningsvist. Vi forestiller os ikke, at denne sondring er tiltænkt, hvorfor det bør fremgå af lovforslaget, hvorvidt der sondres mellem filialer af kreditinstitutter med hjemsted inden for og uden for EU/EEA.

Den foreslåede SIFI-model er efter vores opfattelse konkurrenceforvridende. Årsagen hertil er en forventning om, at det særligt vil være de særligt arbejdskrævende og dermed omkostningstunge erhvervs kunder og foreninger – både i forhold til AML-relaterede risici samt rent kommercielt – som vil have behov for at kunne støtte ret på en lovbestemt adgang til en basal erhvervskonto, hvilket øger omkostningerne og risikoeksponeringen for de 6 pengeinstitutter. Det understøttes også af, at det alene vil være disse pengeinstitutter, der, som lovforslaget er formuleret, skal finansiere udgifterne til det uafhængige klagenævn, jf. den foreslåede § 13 f. Det er efter vores opfattelse ikke hensigtsmæssigt og bidrager ikke til at skabe level playing field.

Man kan derudover overveje, hvilken betydning det vil have i forhold til klagenævnets finansiering og sammensætning, hvis institutter, der ikke er omfattet af kravet, frivilligt tilbyder en basal erhvervskonto eller en betalingskonto med samme karakteristika/funktioner, jf. også vores bemærkninger til den foreslåede § 13 f nedenfor, til deres kunder.

Vi kan ikke se begrundelsen for, at det alene skal være de pengeinstitutter, der er kategoriseret som SIFI, der skal bære forpligtelsen. Det følger af lovforslaget, at pengeinstitutter og filialer af udenlandske pengeinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut, og som tilbyder betalingskonti til erhvervsdrivende eller foreninger, allerede i dag betjener disse kunder inden for en lang række sektorer og på landsdækkende basis. På den baggrund vurderes det, at disse pengeinstitutter har forudsætningerne for at kunne tilbyde alle erhvervsdrivende og foreninger en betalingskonto. Vi anerkender, at SIFI-institutternes forret-

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

ningsmodeller og -forretningsområde kan løfte den opgave, der foreslås med forslaget. Det er imidlertid vores opfattelse, at de øvrige store pengeinstitutter, der ikke er kategoriseret som SIFI, også har forudsætningerne for at kunne tilbyde alle erhvervsdrivende og foreninger en basal betalingskonto.

Det er således gruppe 1, 2 og 5 pengeinstitutter i henhold til Finanstilsynets årlige størrelsesgruppering af pengeinstitutter i Danmark, der har forudsætningerne for at kunne løfte opgaven, men der bør være mulighed for at afvise kunder, der ikke er hjemmehørende i pengeinstituttets geografiske forretningsområde, ligesom pengeinstitutterne skal kunne afvise kunder, der opererer indenfor brancher, der ikke ligger indenfor pengeinstituttets forretningsmodel

Vi mener således ikke, at den valgte SIFI-model er hensigtsmæssig. Vi mener, at forpligtelsen til at stille en basal erhvervskonto til rådighed bør gælde for danske pengeinstitutter i gruppe 1, 2 og 5 – dog med de ovenfor skitserede undtagelser, der tilbyder betalingskonti, hvorpå en erhvervsdrivende eller forening kan indsætte midler, hæve kontanter samt udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand.

I forhold til produktudbud samt finansiering og sammensætning af klageinstansen, taler meget for, at nogle pengeinstitutter *vil* være omfattet af reglerne, mens andre pengeinstitutter *kan* være omfattet af reglerne. For at sikre rimelighed ift. de institutter, der vil være forpligtet til at tilbyde produktet – både ift. risici og krav – bør alle pengeinstitutter være med til at finansiere ankenævnet.

Betalingslovens § 63 giver allerede i dag adgang til betalingskonti for erhvervsdrivende med tilladelse som betalingsinstitut, herunder nu også institutter med begrænset tilladelse, jf. det fremsatte udkast til lovforslag om ændring af lov om betalinger samt agenter. Disse typer af erhvervsdrivende bør som følge heraf ikke være omfattet af adgangen til en basal erhvervskonto. Det bør derfor præciseres, at reglerne for basal erhvervskonto ikke gælder for institutter omfattet af § 63 i lov om betalinger. Det bør i den forbindelse desuden overvejes, om det vil være direktivstridigt at indføre afvigende regler fra betalingsloven, der snart bliver til en forordning.

Vi bemærker desuden, at definitionen på "erhvervsdrivende" afviger fra definitionen i markedsføringsloven. Man kunne med fordel overveje at ensrette definitionerne, da der ikke ses at være grundlag for at have forskellige definitioner herpå.

Specifikke bemærkninger til de enkelte bestemmelser i lovforslaget

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

Ad det foreslåede kapitel 4 a (lovforslagets § 1, nr. 10)

§ 13 a, stk. 1, nr. 2

Vi har vanskeligt ved at se argumenterne for, at erhvervsdrivende og foreninger får en ubegrænset hæveadgang. Der ses ikke et behov for, at mindre/almindelige erhvervsdrivende skal kunne hæve (større) kontantbeløb og særligt henset til risikoen for hvidvask, finder vi retten til en ubegrænset hæveadgang uhensigtsmæssig.

Sammenholdt med at lovforslaget desuden indeholder en begrænsning i retten til indsættelse af kontanter (20.000 kr. pr måned), og det faktum, at det ikke yderligere er uddybet i lovforslaget, savner vi en logisk forklaring på en ret til en fri hæveadgang. Vi finder, at den fri hæveadgang bør udgå, alternativt begrænses på lige fod med retten til indsættelse af kontanter med henblik på at reducere risikoen for, at visse kundesegmenter udnytter samfundets tillid og misbruger retten til en basal erhvervskonto.

Det foreslås i § 13 a, stk. 1, nr. 3, at virksomheden eller foreningen skal have mulighed for at indsætte 20.000 kr. i kontanter hver måned. Vi foreslår, at formuleringen af § 13 a, stk. 1, nr. 3, ændres, så det i stedet fremgår, at "virksomheden eller foreningen skal have mulighed for at indsætte maksimalt 20.000 kr. i kontanter hver måned, idet instituttet dog kan fastsætte en lavere grænse for virksomheder, hvis forretningsmodel ikke indebærer modtagelse af kontanter." F.eks. bør en webshop ikke have adgang til at indsætte 20.000 kr. hver måned, idet det må antages, at alle transaktioner sker elektronisk.

Efter § 13 a, stk. 1, nr. 5, litra a, skal en erhvervskonto indeholde mulighed for direkte debiteringer. Adgangen til direkte debitering alene til fællesudgifter bliver de facto en fuld adgang til Betalingsservice (BS) og andre systemer til direkte debitering for alle erhvervs kunder. Det er ikke banken, som udbyder direkte debitering, idet banken alene gør det muligt for kunder at tilføje automatiske betalinger. Det er ikke i alle tilfælde muligt for banken løbende at tjekke/holde øje med hvilke regninger, der tilknyttes.

Desuden bemærker vi, at der i praksis er kunder, som er tilmeldt BS, som medfører risiko for kredittab for bankerne. Nogle kunder udnytter således – bevidst og/eller ubevidst – deres kendskab til bankernes sektoraftale, hvorefter kun beløb over 1.000 kr. må/kan tilbageføres. Ved at tilmelde betalinger op til 1.000 kr. til BS uden at sikre dækning på kontoen, tiltvinger kunderne sig reelt finansiering i form af overtræk.

Høringsvar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

Som vi tidligere har gjort gældende, er ovennævnte problemstilling uhensigtsmæssig, idet BS er den direkte debiteringsadgang, som langt størstedelen af erhvervs kunderne anvender. Direkte debiteringsadgang er ikke en nødvendighed for at kunne betale sine huslejeregninger endsige for at kunne drive forretning fra lejede lokaler. Muligheden for anvendelsen af faste overførsler er derimod med til at sikre bankerne mod, at de uforvarende (eller forsætligt) benyttes til ikke-aftalt finansiering. Med baggrund heri og idet bankerne i dag ikke kan adskille, om en BS-aftale vedrører husleje eller telefonregninger, foreslås det at kravet om direkte debitering undtages fra produktet.

Hvis retten til direkte debitering fastholdes, er der dernæst tvivl om adgangen til de direkte debiteringer. Det fremgår tydeligt, at der skal være tale om en konto i danske kroner, og at adgang til kontanter ligeledes er danske kroner. Adgangen til direkte debitering skal imidlertid kunne foretages inden for EU- og EØS-landene. I bemærkningerne til bestemmelsen er der indsat samme definition af direkte debitering som i betalingsloven, som omfatter både nationale og grænseoverskridende betalingstjenester. Med baggrund heri er det ikke entydigt, om bankerne i så fald forpligtes til at tilbyde flere former for direkte debiteringer, som banken ellers tilbyder sine erhvervs kunder, herunder eks. SEPA Direct Debit, som er direkte debitering i euro. SEPA Direct Debit kan i dag koste et selvstændigt gebyr.

Behovet for direkte debitering i EUR for EU- og EØS-landene må anses for særdeles snævert, når retten hertil begrænses til betaling af husleje og andre udgifter vedrørende den ejendom, hvorfra virksomheden eller foreningen drives, idet retten til en basal erhvervskonto, betinges af et tilknytningskrav til Danmark, jf. forslaget § 13 c, stk. 2. Det bør præciseres, at banken blot skal tilbyde én tjeneste, der muliggør direkte debiteringer i danske kr., hvis retten til direkte debitering ikke udgår, jf. vores bemærkninger ovenfor.

Den foreslåede § 13 b bærer præg af dobbeltregulering i form af overlap med oplysningskravene i betalingslovens §§ 72-74, som man i øvrigt kan aftale sig ud af med en erhvervsdrivende, jf. betalingslovens § 6, stk. 4. Det bør præciseres i bemærkningerne, hvilke situationer, der vil være omfattet af nærværende bestemmelse.

§ 13 c, stk. 2, nr. 1

Det fremgår, at en erhvervsdrivende, der har sin erhvervs mæssige hovedaktivitet i Danmark, som udgangspunkt har krav på en basal erhvervskonto. Det er først og fremmest uklart, hvad der menes med "hovedaktivitet". Det vil i givet fald

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

også gøre onboarding processen mere omfattende, hvis virksomheden har hjemsted i udlandet.

Med denne formulering åbnes der op for, at en virksomhed kan have hjemsted i udlandet, f.eks. Thailand, og alligevel have krav på en basal erhvervskonto, forudsat virksomhedens hovedaktivitet primært retter sig mod Danmark, og forudsat et medlem af ledelsesorganet bor i Danmark (litra a-c).

De foreslåede regler har til formål at styrke danske erhvervsdrivendes adgang til at åbne en basal erhvervskonto og ikke udenlandske virksomheders mulighed for at åbne en konto i Danmark. Vi foreslår, at reglerne begrænses til alene at omfatte erhvervsdrivende, der er hjemmehørende/har hjemsted i Danmark. Alternativt, virksomheder med hjemsted inden for EU/EØS.

§ 13 c, stk. 2, nr. 1, litra b

Det står os ikke helt klart, hvad der nærmere forstås med begrebet "indehaverne". Som bestemmelsen er formuleret, vil det være tilstrækkeligt, at der ved et kapitalselskab alene er en indehaver af en lille eller ubetydelig andel af kapitalandelene eller aktierne med bopæl i Danmark. Begrebet "indehaver" bør efter vores opfattelse kvalificeres som udtryk for, at den pågældende besidder ejendele på minimum 25 pct.

§ 13 c, stk. 3

Institutterne er forpligtet til i deres forretningsmodeller at fastlægge deres mål-sætning for virksomhedens størrelse, struktur, forretningsmæssige og geografiske områder, som virksomheden operer på, finansielle tjenesteydelser og produkter, som virksomheder tilbyder, jf. § 2, stk. 1, nr. 1-5. De skal desuden fastlægge og forholde sig til virksomhedens enkelte og samlede risici. Disse skal være fastlagt i en politik, der indeholder virksomhedens overordnede strategiske mål for de pågældende risikoområder, herunder identifikation og afgrænsning af de risici, som virksomheden ønsker at påtage sig på de pågældende områder, og anvisninger på, hvordan de strategiske mål opnås.

Vi finder det ønskeligt, at institutterne får mulighed for at kunne afvise et kunde-forhold ud fra risikovillighed, forstået på den måde, at pengeinstitutter ikke skal være forpligtede til at tilbyde en konto til alle erhvervs kunder, blot fordi de er erhvervsdrivende, når der f.eks. er tale om en erhvervsdrivende, der er uden for pengeinstituttets generelle kunde-gruppe ift. forretningsmodel og/eller risikoappetit.

Høringsvar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

Det kunne f.eks. føjes til bemærkningerne, at det vil være afslagsgrund, hvis der er konstaterbare forhold omkring den pågældende erhvervskunde, som bevirker, at pengeinstituttet ikke har tilstrækkelig risikoappetit. Eksempler på sådanne konstaterbare forhold vil kunne være den erhvervsdrivendes mangelfulde politikker og procedurer, selskabets afgivelse af modstridende og ukorrekte oplysninger og en generel uklarhed omkring selskabskonstruktionen. Institutet vil i sådanne tilfælde være underlagt et skærpet dokumentationskrav.

Det foreslås med § 13 c, stk. 4, nr. 1, at et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen allerede har en betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende tjenesteydelserne anført i § 13 a, medmindre den erhvervsdrivende eller foreningen erklærer, at have fået meddelelse om, at denne betalingskonto vil blive lukket.

Vi finder det hensigtsmæssigt, hvis virksomheden eller foreningen forpligtes til dokumentere, at en konto i andet pengeinstitut er opsagt. Hvis afgivende pengeinstitut skal give en skriftlig begrundelse for opsigelse, vil det ikke være forbundet med vanskeligheder for virksomheden eller foreningen at dokumentere kundeforholdets ophør. Det modtagende pengeinstitut opnår indsigt i årsagen for opsigelsen, og kan opstille passende foranstaltninger til at forhindre, at en uhensigtsmæssig adfærd fra kunden (f.eks. hvidvask eller anden kriminel handling) bringes til ophør på et tidligere tidspunkt, end dette ellers ville være muligt.

§ 13 c, stk. 4, nr. 2

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen bortfalder adgangen til at afslå et kundeforhold med baggrund i strafbare forhold begået mod instituttet på det tidspunkt, hvor den kriminelle handling ikke længere fremgår af straffeattesten for den nævnte personkreds (side 137 midtfor).

Der er forskellige uhensigtsmæssigheder i denne bestemmelse. For det første vil pengeinstituttet være nødsaget til at indhente straffeattester fra de personer, der er omkring virksomheden eller foreningen, idet pengeinstituttet ikke kan vide, om vedkommende er dømt. For det andet får pengeinstituttet indsigt i forhold, der måske ikke er relevant for vurderingen. Og for det tredje er der også situationer, hvor der er udført strafbare handlinger, hvor pengeinstituttet ikke har indgivet politianmeldelse. I sidstnævnte tilfælde vil et godt hensyn til en tidligere kunde komme skidt tilbage til pengeinstituttet. Det foreslås, at det altid er op til en konkret vurdering, om der kan gives afslag, hvis der tidligere er udført strafbare handlinger.

Høringsvar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

Som bemærkningerne er formuleret – og sat lidt på spidsen - kan en dømt bankrøver efter en tid få oprettet en basal erhvervskonto til sin virksomhed og herefter henvende sig i den afdeling og til de medarbejdere, hvor røveriet er foregået. Det er naturligvis aldeles uantageligt. Vi er ikke bekendt med andre tilfælde, hvor offeret for en strafbar handling lovgivningsmæssigt forpligtes til at oprette og opretholde relationer med en forbryder. Det er uklart, hvilket beskyttelseshensyn man ønsker at varetage – der kan jo på baggrund af de øvrige regler oprettes en basal erhvervskonto andre steder, så vi har vanskeligt ved at se baggrunden for, at offeret for forbrydelsen skal tåle denne yderlige krænkelse. Vi finder derfor, at bemærkningerne bør udgå.

Afslutningsvist foreslår vi at indsætte en opsamlingsbestemmelse i stk. 4. Vi mener, at det bør være muligt for pengeinstitutterne at afvise rettighedssubjekter, hvor ejeren eller personer der optræder på vegne heraf, tidligere har været tilknyttet et opsagt rettighedssubjekt i bankerne. På den måde sikres det, at opsigelsen af det tidligere rettighedssubjekt ikke gøres illusorisk.

Det følger af § 13 c, stk. 5, at pengeinstitutter hurtigst muligt og senest 10 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om en basal erhvervskonto skal åbne eller give afslag på en konto.

En tilstrækkelig due diligence af en erhvervsdrivende under hensyntagen til regulatoriske krav i hvidvaskloven er væsentlig mere kompliceret end en tilsvarende vurdering for en privatkunde og kan tage længere tid end 10 dage. Hertil kommer, at fristen på de 10 arbejdsdage starter, når pengeinstituttet har modtaget den fulde dokumentation, ikke når pengeinstituttet har konstateret, at ansøgningen er tilstrækkelig. Dette er hverken ønskeligt eller hensigtsmæssigt. Det synes således ikke rimeligt, at pengeinstitutterne på denne måde på daglig basis skal opprioritere ansøgninger om basale erhvervskonti over andre kundevendte opgaver.

Det skal desuden bemærkes, at med den brede definition af erhvervsdrivende, er det ikke alene "simple"/nye/små erhvervsdrivende, som får adgang til en basal erhvervskonto, men også større erhvervsdrivende og store virksomheder/koncerner, som kræver en helt anden vurdering og dermed et øget tidsforbrug.

Derfor bør denne tidsfrist forlænges. Vi foreslår, at man fra lovgivers side går tilbage til det tidligere udkast, som anførte "rimelig tid". Som minimum bør de 10 arbejdsdage ændres til 20 arbejdsdage, også henset til at virksomheder med hjemsted i udlandet også har krav på en basal erhvervskonto, hvilket utvivlsomt vil gøre processen tungere og mere tidskrævende.

Høringsvar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

Efter den foreslåede § 13 c, stk. 7, kan begrundelse for afslag eller opsigelse udelades, hvis der er foretaget underretning til hvidvasksekretariatet. Her vil kunden kunne regne ud, at der er foretaget underretning. Lovgiver bør forholde sig til denne regelkonflikt, idet hvidvaskloven netop opstiller krav om tavshedspligt i disse situationer. Reglerne i forhold til opsigelse/afslag til erhvervsdrivende bliver mere specifikke, end de regler der hidtil har været gældende for privatkunder. For privatkunder henvises der bredt til hvidvaskloven som afslagsgrund, hvilket kan rumme både mistænkelig adfærd og manglende gennemførelse af KYC.

Desuden finder vi, at det bør fremgå af lovbemærkningerne, hvem pengeinstitut-
tet skal aftale opsigelse/afslag med, hvis begrundelse er i begrundet i hensynet til
landets sikkerhed eller offentlig orden. Det bør videre flages, at der skal være til-
strækkelige ressourcer hos den pågældende myndighed, så den korte tidsfrist,
bankerne er underlagt, kan overholdes.

Det følger af den foreslåede § 13 d, at tjenesteydelse forbundet med en er-
hvervskonto skal tilbydes vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Det
er vores opfattelse, at det er kontroversielt at lovgive om maksimumpriser for
bankprodukter på det frie marked. Hvis lovgiver fastholder en prismaksimering,
virker det dernæst uhensigtsmæssigt at referere til bankernes omkostninger, som
kan være tidskrævende og vanskelige at opgøre og dokumentere. Vi foreslår, at
prisen i stedet fastsættes ud fra hvad der er "rimeligt" og "markedskonformt"
målt op imod andre lignende produkter til erhvervs-kunder. Da onboarding pro-
cessen for forskellige grupper af erhvervsdrivende kan være mere eller mindre
tidskrævende og vanskelig afhængig af, om der er tale om koncernstrukturer
og/eller udenlandske virksomheder foreslår vi, at der i reglerne også bliver ad-
gang til at tage et rimeligt onboarding-/etableringsgebyr.

Af forslaget til § 13 e, stk. 1, nr. 1, fremgår, at en basal erhvervskonto kan opsiges,
hvis den er anvendt til strafbare formål, f.eks. hvidvask. Det fremgår videre af be-
mærkningerne, at pengeinstituttet skal sandsynliggøre anvendelsen til strafbare
formål, f.eks. ved at der er rejst tiltale. Pengeinstitutterne indberetter årligt et me-
get stort antal underretninger til Hvidvasksekretariatet, hvoraf kun få fører til
egentlig tiltale. Det ses ikke at være formålstjenligt at sætte baren så højt ved ek-
semplificeringen af, hvornår et pengeinstitut har adgang til at opsiges en basal er-
hvervskonto. Vi finder, at det bør være tilstrækkeligt, at pengeinstituttet har mis-
tanke om f.eks. hvidvask gennem kontoforholdet, som kunden ikke kan eller vil
medvirke til at afkræfte. Dette vurderer vi er i overensstemmelse med § 15, jf. §

Høringsvar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

14, stk. 5, i hvidvaskloven. Vi foreslår endvidere, at adgangen til opsigelse helt generelt også indeholder den adgang, der er til opsigelse i medfør af hvidvaskloven.

Vi anerkender, at pengeinstitutterne ikke skal kunne opsiges kontoforhold uden en saglig begrundelse. På den anden side er det dog essentielt, at pengeinstitutternes omfattende arbejde på hvidvaskområdet ikke undermineres af, at kriminelle erhvervsdrivende har en lovmæssig beskyttelse mod opsigelse med mindre helt særlige tilfælde gør sig gældende som det nævnte eksempel om tiltale.

Herudover synes betingelserne for pengeinstitutternes anvendelse af den foreslåede § 13 e, stk. 1, nr. 1, at være i konflikt med det mere objektiverede forslag til § 13 e, stk. 1, nr. 9, hvorefter et pengeinstitut kan opsiges en aftale om basal erhvervskonto, hvis pengeinstituttet har foretaget underretning på kunden til Hvidvasksekretariatet, jf. § 26, stk. 1, i hvidvaskloven.

§ 13 e, stk. 1, nr. 2

Muligheden for at opsiges en erhvervskonto, hvis der ikke er sket transaktioner i 24 på hinanden følgende måneder bør efter vores opfattelse kortes betydeligt ned - f.eks. til 12 måneder. Baggrunden for lovforslaget er at imødekomme et behov for basale erhvervskonti, og gør man ikke brug af kontoen i et år, vurderes der ikke et sådant behov for den pågældende kunde. Selv på inaktive konti har kontoførende institutter forpligtelser til løbende opfølgning på kundeforholdet, opdatering af kundeoplysninger mv. Hensynet til kunden bør i dette tilfælde vige for pengeinstituttets ressourceforbrug ved opretholdelse af en ubrugt konto i 24 måneder.

Finans Danmark mener i forlængelse heraf, at opsigelsesadgangen også bør omfatte tilfælde, hvor personer i og/eller relateret til rettighedssubjektet (direktører, bestyrelsesmedlemmer eller ejere) gentagne gange har medvirket til og/eller været involveret i foretagender, som er kommet under insolvensbehandling. Tilsvarende mulighed bør desuden indføres for så vidt angår afslag, jf. den foreslåede § 13 c, stk. 3.

Vi finder, at pengeinstitutter hverken kan eller vil deltage, endsige entrere med personer, som driver den form for erhvervsaktivitet. Vi er bekymret for, at lovforslaget kan være en løftestang for visse personer til at misbruge eller udnytte ordningen, hvis de er sikret en ret til en basal erhvervskonto. Det indebærer efter vores opfattelse en reel risiko for, at man gentagne gange bevidst kan lade sin virksomhed gå konkurs, starte et nyt og samtidig sikres retten til en basal erhvervskonto.

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

Der påhviler bankerne et skærpet samfundsansvar, hvorfor det i visse tilfælde kan synes ejendommeligt, at der indrømmes en lovbestemt ret til en basal erhvervskonto, selvom vedkommende – mere eller mindre systematisk – har været involveret i flere konkurser, men inden en eventuel konkurskarantæne. Derudover foreslår vi, at afslags- og opsigelsesbestemmelserne gennemgås nøje i forhold til, om de er brede nok i forhold til subjekterne, f.eks. bisætningen "eller ejere heraf", som ikke indgår i alle bestemmelserne, og "eller personer, der optræder på den erhvervsdrivende eller foreningens vegne", som heller ikke indgår i alle bestemmelser.

Endelig foreslår vi, at opremsningerne ikke gøres udtømmende, så der kan være andre saglige grunde til afvisning og opsigelse end de, som eksplicit er anført. Pengeinstitutterne har i dag forskellige kriterier i bl.a. sine forretningsbetingelser for at kunne afvise og opsiges et erhvervskundeforhold, f.eks. et krav om revisor som, efter vores erfaring, er et effektivt middel i bekæmpelsen af hvidvask. Så længe disse kriterier er saglige og relevante, bør de kunne anvendes. I den forbindelse skal det bemærkes, at såvel afslag som opsigelse er underlagt en særlig klage mulighed og- behandling, og kunderne derfor har adgang til at få efterprøvet om en afvisning/opsigelse er saglig. Med baggrund heri, bør det sikres, at den enkelte bank i forbindelse med etableringen af, herunder også under det løbende kundeforhold, er berettiget til iht. bankens generelle forretningsbetingelser at opstille samme krav overfor sine erhvervskunder med ret til en basal erhvervskonto som bankens øvrige erhvervskunder.

I bemærkningerne på side 145 fremgår det af 3. afsnit, 6. linje, at "vil kunne anvendes som begrundelse for afslag på". Da bemærkningerne vedrører § 13 e og dermed kriterierne for opsigelse, bør "afslag" ændres til "opsigelse".

§ 13 e, stk. 2

2 måneders varsel i forbindelse med opsigelse giver basale erhvervskonti samme beskyttelse som basale betalingskonti til forbrugere. Det er indgribende og potentielt byrdefuldt i forhold til, hvad der ellers er praksis i sektoren, hvor erhvervskundeforhold kan opsiges med noget kortere varsel med en saglig begrundelse.

I visse tilfælde vil en opsigelse dog have øjeblikkelig virkning, jf. § 13 e, stk. 2, sidste punktum. Det samme bør gælde opsigelse begrundet i stk. 1, nr. 7.

Vedr. nr. 7 er det desværre ikke en sjældent forekommende situation, at kunder på trods af advarsler, herunder advarsel om mulig opsigelse og begrænsninger i de måder, som de kan kommunikere med banken på, fortsat optræder groft og utilbørligt. Det fortsætter indtil – og nogle gange lidt efter – at kundeforholdet

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

spærres. Beskyttelse af medarbejdere og andre kunder må have prioritet i disse tilfælde – og så meget desto mere når der er tale om trusler eller voldelig optræden.

Alternativet til en opsigelse med øjeblikkelig virkning kunne være en tilføjelse i stk. 2 om, at hvis det forhold, der har givet anledning til en opsigelse med 2 måneders varsel efter stk. 1, nr. 7, 8 eller 10 fortsættes eller gentages i opsigelsesperioden, kan instituttet opsiges med øjeblikkelig virkning. Nr. 8 og 10 er medtaget, da misligholdelsen af engagementet hhv. sammenblandingen ofte gentages, indtil kontoen lukkes.

§ 13 f

Forpligtelserne i det foreslåede kapitel 4 a omfatter alene SIFI-institutter, jf. vores bemærkninger herom ovenfor. I relation til kravet om etablering af en klageinstans, vil forpligtelsen dermed alene påhvile SIFI-institutterne. Det efterlader imidlertid tvivl om, hvorvidt andre pengeinstitutter også kan anvende denne klageinstans, hvis de vælger at udbyde basal erhvervskonto eller en betalingskonto til erhvervsdrivende, som har samme karakteristika og funktioner som en basal erhvervskonto. I så fald vil det være rimeligt, hvis disse institutter også deltager i finansieringen heraf.

Lovforslaget gælder alle erhvervsdrivende, herunder kapitalselskaber, der efter fast praksis ikke kan få prøvet tvister i ankenævnet. Det bør afgrænses, at det alene er tvister vedr. afslag på oprettelse eller opsigelse af basal erhvervskonto, der kan prøves i ankenævnet.

Bestemmelsen foreskriver ikke en klagefrist men lægger op til, at klagenævnet skal træffe afgørelse om, hvorvidt klagen er forældet. Det ses umiddelbart at være problematisk med tanke på de sletteregler, der gælder på forhold, hvor bl.a. databeskyttelsesforordningen finder anvendelse.

Vi foreslår derfor en lovbestemt klagefrist, som skal være med til at sikre, at institutterne ikke kommer i bevisnød i de tilfælde, hvor vi er forpligtet til at slette personoplysninger vedrørende kundeemner, men hvor klagen først materialiserer sig på et senere tidspunkt.

Afslutningsvist

Der er et stort ønske om, at pengeinstituttet kan stille krav om, at en virksomhed eller forening har et cvr.nr., når der anmodes om en basal erhvervskonto. For det første letter det registreringerne i banken, og for det andet sikrer det, at der fore-

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

tages korrekt indberetning af skatteoplysninger (på f.eks. foreningen som selvstændig enhed fremfor kassereren i foreningen). Det kunne med fordel præciseres i lovbemærkningerne.

Lovforslagets § 2 – lov om finansiel virksomhed

§ 245 a, stk. 1

Det fremgår af udkastet til § 245 a, stk. 1, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter samt dattervirksomheder heraf vil skulle indsende oplysninger til afviklingsmyndighederne efter anmodning. Det følger dog af afviklingsbekendtgørelsen (BEK nr. 2018 af 26. oktober 2021), § 7, stk. 3, at virksomheder etableret i Danmark skal kunne tilvejebringe balancerne og opgørelserne i medfør af bekendtgørelsens §§ 4-6 for dattervirksomheder.

Finans Danmark finder, at målgruppen for dattervirksomheder i § 245 a, stk. 1 bør være den samme som i afviklingsbekendtgørelsen. Finans Danmark finder på den baggrund, at det bør præciseres i lovbemærkningerne, at kravene i § 245 a, stk. 1 ikke omfatter samtlige dattervirksomheder som defineret i FIL § 5 (dvs. efter selskabslovens definition), men at kravet alene gælder for dattervirksomheder omfattet af et instituts afviklings- eller koncernafviklingsplan, jf. afviklingsbekendtgørelsen.

Lovforslagets § 5 – lov om betalinger

§41 a-g: Betingelser for at anmode om at deltage i registrerede betalingssystemer

Finans Danmark støtter generelt, at betalings- og e-pengeinstitutter får adgang til at deltage i systemisk vigtige betalingssystemer. Af hensyn til den finansielle og operationelle stabilitet i betalingssystemerne bør det dog sikres, at de ikke påfører betalingssystemerne risici i forhold til likviditet, kredit og operationelle forhold.

Danmark har en effektiv og robust betalingsinfrastruktur, hvor driftsstabiliteten er høj, og der sjældent opleves forstyrrelser i udvekslingen af betalinger. Betalingssystemerne afvikler meget store beløb og har derfor en særlig systemisk vigtighed i det danske finansielle system. I 2023 udgjorde værdien af transaktionerne i de danske detailbetalingssystemer i gennemsnit 47 mia. kr. pr. bankdag, Det stiller store krav til deltagernes likviditet, kapitalforhold og operationelle robusthed.

Af hensyn til den finansielle og operationelle stabilitet i betalingssystemerne bør det sikres, at betalings- og e-pengeinstitutter ikke påfører betalingssystemerne

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

yderligere risici. Finans Danmark støtter på den baggrund, at et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut skal dokumentere overfor Finanstilsynet og Nationalbanken, at de opfylder kravene i §§ 41 a-f, førend de får tilladelse til at deltage i et registreret betalingssystem. Vi støtter derfor også, at det fremgår direkte af forslaget § 41 g, at Finanstilsynet, efter høring af Nationalbanken, kan afvise at lade et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut deltage, eller anmode om at deltage, i et registreret betalingssystem, hvis Finanstilsynet vurderer, at deltagelsen vil medføre væsentlige risici for stabiliteten eller integriteten af systemerne.

I tillæg til at leve op til de foreslåede regler i § 41, forudsætter adgang til et registreret betalingssystem adgang til nødvendige afviklingskonti, som tildeles af Nationalbanken, samt opfyldelse og løbende overholdelse af de krav, som clearinghuset (betalingssystemet) stiller for adgang. Disse skal selvfølgelig være objektive, ikke-diskriminerende og proportionale, jf. Lov om betalinger § 64. Det følger modsætningsvist af betalingslovens § 64, at der kan fastsættes vilkår, der er nødvendige for at beskytte mod specifikke risici såsom afviklingsrisici, operationelle risici og forretningsmæssige risici og for at sikre betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet. Til dette vil Finans Danmark nævne det danske kontonummersystem, der er et afgørende element for at gennemføre betalinger via et betalingssystem. Derfor er det afgørende vigtigt, at alle deltagere i registrerede betalingssystemer også er forpligtede til at efterleve de krav og regler, der sikrer, at det danske kontonummersystem er robust, sikkert og minimerer risikoen for fejl-overførsler.

I forlængelse heraf bør det være princippet, at alle aktører, der på lige vilkår har adgang til betalingsinfrastruktur, også skal bidrage til både løbende driftsomkostninger og allerede afholdte investeringsomkostninger. Udvikling og vedligeholdelse af betalingsinfrastruktur er omkostningstungt og investeringerne har en lang anvendelsehorisont. Det er et princip, der allerede i dag gælder for de nuværende deltagere. Princippet forebygger, at nye aktører ikke kan spekulere i at udsætte deres indtræden i et betalingssystem, til efter at de eksisterede deltagere har afholdt en substantiel investering. Sådant en incitamentsstruktur vil over tid vanskeliggøre ambitionen om at betalingsinfrastrukturen er robust, stabil og løbende bliver tilpasset til at understøtte lovgivningstiltag og forretningsønsker fra de deltagende institutter.

Med det fremsatte lovforslag tildeles Konkurrence og Forbrugerstyrelsen en tilsynsforpligtelse i forhold til at føre tilsyn med adgangskriterierne for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutters deltagelse i registrerede betalingssystemer, herunder at de er objektive, proportionale og ikke-diskriminerende. Alle nuværende danske betalingssystemer er i dag underlagt tilsyn fra Nationalbanken, som fører tilsyn

Høringsvar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

med adgangskriterierne efter de krav, som er fastlagt i "Principles for financial market infrastructures" af IOSCO-CMPI under Bank for International Settlement, BIS.¹ Disse principper danner baggrund for de krav, som alle betalingssystemer inden for EU skal efterleve.

Finans Danmark er i vores egenskab som clearingshus af den opfattelse, at det er uhensigtsmæssigt, at tilsynet med betalingssystemer og adgangen hertil, placeres hos flere forskellige myndigheder. Det kan skabe uklarhed og modsatrettede krav til aktørerne. Finans Danmark vil i vores rolle som clearinghus derfor anbefale, at det tilsyn, som vi er underlagt, er placeret hos én myndighed. Finans Danmark mener, at den nuværende organisering, hvor Nationalbanken i sin rolle som overvåger af betalingssystemerne fører tilsyn med adgangskriterierne, er hensigtsmæssig.

Agenter

Finans Danmark mener, at det bør præciseres, at agenter for betalingsinstitutter heller ikke fremadrettet kan gå adgang til registrerede betalingssystemer. Uden en sådan præcisering er der en risiko for, at der kan opstå tvivl om retsstillingen.

De foreslåede ændringer til lov om betalinger skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 6, nr. 2 og 5, hvori der foreslås ændringer til lov om kapitalmarkeders § 3 og § 176. Det er de bestemmelser, der afgrænser hvilke enheder, der kan være deltagere og indirekte deltagere i et registreret betalingssystem.

Med lovforslagets § 6, nr. 2, tilføjes en definition af 'institut' i lov om kapitalmarkeder, som bl.a. omfatter betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter. Den foreslåede beskrivelse af betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter indeholder en henvisning til de respektive definitioner heraf i hhv. i betalingstjenestedirektivet og e-pengedirektivet. Agenter for betalingsinstitutter er derimod omfattet af en særskilt definition i betalingstjenestedirektivet, som ikke er indeholdt i lovforslagets afgrænsning af et institut. En eventuel adgang for agenter kan heller ikke læses ud af de direktiver (settlement finality direktivet og betalingstjenestedirektivet), der ligger til grund for implementeringen. Det følger i øvrigt af lovforslaget, at der er tale om en direktivnær implementering. Agenter kan altså ikke være deltagere i et registreret betalingssystem.

At agenter ikke kan være deltagere i et registreret betalingssystem, er velbegrundet. En agent ofte vil være en kiosk, en mindre købmand, en grønthandler, et pizzeria og andre typer mindre forretninger, der ikke er underlagt samme tilsyn og

¹ For en uddybning af Nationalbankens politik for overvågning af betalingsinfrastrukturen, se [overvaagningspolitik-2023.pdf](#)

Høringsvar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

krav til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering som fx betalingsinstitutterne. Relevante myndigheder som Hvidvasksekretariatet og PET peger også på, at agenter har en høj risiko for hvidvask og at der er en betydelig risiko for at agenter ikke udfører hvidvaskforanstaltninger i tilstrækkelig grad. Det udgør risici for stabiliteten og integriteten af betalingssystemet, hvis agenter får lov til at deltage, og det bør fortsat ikke tillades.

For at undgå tvivl om betalingssystemernes forpligtelser og af hensyn til fortsat at opretholde stabiliteten og integriteten i betalingssystemerne mener Finans Danmark derfor, at det bør præciseres i lovforslaget, at adgangen til at anmode om at deltage i registrerede betalingssystemer er en mulighed, der alene tilfalder selve betalings- eller e-pengeinstitutterne, men ikke institutternes eventuelle agenter.

§ 63 og bemærkningerne punkt 2.7 side 52-53 samt bemærkninger side 249-250

Lovforslaget foreslår at ændre betalingslovens § 63, så det fremgår af bestemmelsens ordlyd, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er omfattet. Det fremgår af bemærkningerne, at der blot er tale om en præcisering, og at retstilstanden bl.a. allerede kan udledes af en samlet og direktivkonform læsning af betalingslovens § 7, nr. 2, og §§ 9, 51 og 52.

Vi er ikke enige i bemærkningernes udlægning og vurderer i stedet, at en samlet læsning af de nævnte bestemmelser understøtter, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester ikke er omfattet af betalingslovens § 63, og at en direktivkonform læsning ikke bør føre til et andet resultat. Med lovforslaget er der altså efter vores opfattelse ikke tale om en "præcisering" men derimod tale om en udvidelse af retstilstanden i forhold til retstilstanden i dag, ligesom forslaget går videre end direktivet tilsiger.

Lovforslagets § 7 – lov om investeringsforeninger

Finans Danmark forstår, at lovændringen har til formål at sikre en direktivnær implementering af UCITS-direktivets artikel 93 a, stk. 4.

Finans Danmark bemærker, at denne direktivnære implementering allerede synes at være til stede i den nuværende udgave af lov om investeringsforeninger (LIF). Det fremgår i dag af § 28 a, stk. 5, 1. pkt. i LIF, at en dansk UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, der er nævnt i afsnit VI og VII af LIF eller er nævnt i regler udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VI og VII, i forbindelse med ophør af grænseoverskridende markedsføring.

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

Derfor vil den foreslåede ændring af § 28 a, stk. 5, 1. pkt. i LIF, med indsættelse af reference til art. 94 i UCITS-direktivet, efter Finans Danmarks opfattelse ikke umiddelbart medføre en tættere implementering af UCITS-direktivets artikel 93 a, stk. 4, end den nuværende version af lovgivningen. Da de oplysninger, der nævnes i afsnit VI og VII i LIF, er identiske med dem, der er nævnt i artikel 94 i UCITS-direktivet.

Videre kan det spørges, hvad der lovteknisk ligger til grund for en direkte henvisning til art. 94 i UCITS-direktivet. Da et direktiv skal være implementeret i national lovgivning for at have retskraft i Danmark, og en direkte henvisning til en specifik artikel i UCITS-direktivet i sidste ende kan skabe forvirring om, hvilke forpligtelser som faktisk påhviler den danske UCITS i situationer, hvor § 28 a gør sig gældende.

I de foreslåede ændringer nævnes der en henvisning til, at artikel 94 i UCITS-direktivet er implementeret i § 7 i bekendtgørelsen om udenlandske UCITS' markedsføring i Danmark. Finans Danmark bemærker, at den henviste bekendtgørelse omhandler en udenlandsk UCITS' markedsføring i Danmark, mens § 28 a i LIF omhandler en dansk UCITS' ophør af markedsføring af sine andele i en EU-medlemsstat. Der er således tale om to forskellige situationer. Finans Danmark er derfor i tvivl om begrundelsen for henvisningen til bekendtgørelsen om udenlandske UCITS' markedsføring i Danmark, da denne bekendtgørelse ikke finder anvendelse i situationer, hvor LIF § 28 a gør sig gældende. Hvis tanken er, at bekendtgørelsen om udenlandske UCITS' markedsføring i Danmark også skal være gældende for danske UCITS, vil dette kræve en ændring af bekendtgørelsen, så den også gælder for danske UCITS.

Med venlig hilsen

Kjeld Gosvig-Jensen

Direkte: +45 4083 8327

Mail: kgj@fida.dk

Hørings svar

[Document Date]

Dok. nr.:

FIDA-300870041-311-v1

